

Parlen català. Ho fan per fotre

JOSEP ESPUNYES

Això, exactament això, és el que pensen la gran majoria de castellanoparlants quan senten com els catalans ens expresseu públicament en català, una llengua que no és la seva, que és la castellana, també dita espanyola. I ho pensen així perquè així se'ls ha dit i repetit, un dia sí i l'altre també, des de les altes esferes governamentals espanyoles, tant de dreta com d'esquerra, i des dels poderosos mitjans de comunicació de massa espanyols, tant de dreta com d'esquerra. A Catalunya, que és Espanya, s'hi ha de parlar el castellà «per respecte» a la resta de l'Estat, argumenten i defensen; segons ells, doncs, el castellà hi ha de ser l'única llengua oficial i d'ús social. I el catalanoparlant que no ho fa així és exactament per dues raons: o perquè és un mal educat o perquè va a fotre.

Quaranta anys enrere, un escriptor tan conegut i llegit com Camilo José Cela, no gens susceptible d'antiespanyolisme ni de pro-catalanisme, ja posava el dit a la nafra en aquesta qüestió tan vella i tan actual alhora. En el pròleg que va escriure per a *Vox. Diccionari manual castellà-català, català-castellà* (Biblograf, SA. Barcelona, 1974), deia que al castellà, a l'home castellà, l'han anat educant històricament en la falsa idea que l'home català, el gallec i el basc parlen en la seva llengua «para darle rabia a él». Supòsit, continuava el membre de la Real Academia Española i futur premi Nobel de Literatura, que l'home castellà es creu a ulls clucs; és a dir, que ja ho té interioritzat.

No ha d'estranyar gens ni mica, doncs, que en ple 2015, i en un jutjat de la Ciutat Judicial de Barcelona, es volgués induir Joan Laporta, ex-president del Futbol Club Barcelona, a parlar en castellà en el judici que s'hi duia a terme entre l'empresa MCM (Muro Cortina Modular) i el club blaugrana. L'empresa havia demandat el club per incompliment de contracte respecte a l'explotació publicitària de la façana del

Centre de Formació Oriol Tort, la nova La Masia, un contracte que havia signat amb Joan Laporta quan aquest era president del Barça. «Em sembla incomprendible que a Catalunya em vulguin fer parlar en castellà. Els qui tenim el català com a llengua pròpia tenim tot el dret a declarar en la nostra llengua», va manifestar indignat Joan Laporta a la sortida del jutjat. El jutge, Antonio Morales, que li va demanar que declarés en castellà perquè l'advocat defensor —Mario Conde, advocat, banquer, ex-pres— no entenia el català, va cridar l'atenció a Joan Laporta dues vegades, mentre que Mario Conde li recriminava la seva actitud. De fora vingueren...

Em sembla incomprendible que a Catalunya em vulguin fer parlar en castellà. Els qui tenim el català com a llengua pròpia tenim tot el dret a declarar en la nostra llengua.

Altrament, tampoc no han d'estranyar gens ni mica les piulades catalanòfobes que van circular per la xarxa després de la terrible desgràcia aèria esdevinguda als Alps francesos el dia 24 de març passat, amb un total de cent cinquanta morts. «D'aquells garrins, aquests purins», que fa la dita. Eren piulades insultants contra els catalans, carregades d'odi, amb incitació a la violència. Missatges de gent espanyola que deuen tenir per cert que si els catalans parlem la nostra llengua i defensem la nostra cultura i la nostra personalitat històrica és, senzillament, per tocar-los la pera i que «s'encenguin de ràbia», com exposava Camilo José Cela en el pròleg del diccionari esmen-

tat anteriorment. Vegeu-ne unes quantes, d'aquestes piulades:

- Ho diré jo, però mig Espanya pensa que tant de bo els 45 cognoms espanyols siguin catalans, bascos i «panchitos» (sud-americans).
- Tant de bo que un avió en què viatgin tots els catalans s'estavelli contra una roca i es morin lentament i dolorosament.
- Senyors passatgers «catalufos», descordin-se els cinturons que ens queden a esquiar als Alps francesos.
- A veure, a veure, no en fem un drama, que a l'avió només hi anaven catalans, no persones.
- L'avió va caure perquè va sortir de Catalunya, mort al català.
- Això de l'accident de l'avió em sembla prou bé, si és que hi anaven catalans a dins.

Una mentalitat, la d'aquesta gent, als antípodes de la mentalitat de Camilo José Cela, que reconeixia que d'ençà que vivia en l'àrea del català —va residir més de trenta anys a Mallorca— se sentia literàriament i humanament enriquit pel fet de sumar, a l'horitzó propi de les dues llengües que ja posseïa, el gallec i el castellà, el nou horitzó lingüístic que se li regalava. Una llengua, la catalana, que entenia i llegia «pitjor que millor», confessava.

Un Camilo José Cela observador i analista de la realitat del seu temps, capaç de manifestar que des que Espanya és Espanya —i fins i tot abans, quan encara era a l'ou del qual va haver de sortir—, sempre ha estat més perillós el separatisme de Burgos o de Valladolid que el perifèric. O dit d'una altra manera: que sempre han estat més nombrosos i nocius els separadors que els separatistes.

Finalment, una consideració. Incitar a l'odi és un delictes tipificat en l'article 510 del Codi Penal. En aquests darrers anys, quantes condemnes ha rebut la catalanofòbia per part dels aparells de l'Estat? ♦